

व्यामांतरं प्रसारितयोर्हस्तयोर्वावन्विस्तारः पंचहस्तमितः तावत् अंतरं मध्यप्रमाणं यस्य तद्व्यामांतरं यथामुक्तं यथायथारूपं यावत्प्रमाणं चितितं तावत्प्रमाणं भूत्वा यत्मुक्तं भवति मायया दुर्लक्ष्यरूपेणेत्यर्थः ॥ २ ॥
 सापद्रवंसंहारं अतएव पांडवानां सुसंमतं ॥ ३ ॥ ४ ॥ मनसैव संकल्पमात्रेण विशिष्टात्मा श्रेष्ठरूपः वशी ऐश्वर्यवान् ॥ ५ ॥ ६ ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥ विचेष्टयति चालयति यतो भूतात्मा सर्वेषां भूतानां मंतरात्मा
 ॥ १० ॥ सत्रं मिषं सत्रमाच्छादने यज्ञे सदा दाने च कैतवे इति विश्वः संमोहयन् आत्मनो जगत्कर्तृत्वेऽपि अकर्तृत्वं दर्शयन् ॥ ११ ॥ कालचक्रं संवत्सरात्मकं जगच्चक्रं जगतो जन्मस्थितिलयप्रवाहं युगचक्रं कर्मचक्रं
 कृतं यत्र धर्मश्चतुष्पात् त्रेतायां त्रिपादं धर्म एकपादधर्मः द्वापरे ऽर्धधर्मो धर्मधर्मः कलौ त्रिपात्पापं एकपादधर्म इति तदिदं कर्मचक्रं पुनः पुनर्जन्ममरणयोर्हेतुभूतं पुनः कर्म पुनः संस्कारः पुनः कर्मैवेत्येवं रूपं आत्मयोगेन चै

व्यामांतरं समास्थाय यथामुक्तं मनस्विनः ॥ चक्रं तद्वासुदेवस्य मायया वर्तते विभो ॥ २ ॥ सापद्रवं कौरवेषु पांडवानां सुसंमतं ॥ सारासारबलं ज्ञातुं तेजः पुंजावभा
 सितं ॥ ३ ॥ नरकं शंबरं चैव कंसं चैद्यं च माधवः ॥ जितवान् घोरसंकाशान् क्रीडन्निव महाबलः ॥ ४ ॥ पृथिवीं चांतरिक्षं च द्यां चैव पुरुषोत्तमः ॥ मनसैव विशिष्टा
 त्मानयत्यात्मवशं वशी ॥ ५ ॥ भूयो भूयो हियद्राजन् पृच्छसे पांडवा न्रति ॥ सारासारबलं ज्ञातुं तस्मात्सेन मे शृणु ॥ ६ ॥ एकतो वा जगत्कृत्स्नमेकतो वा जनार्दनः ॥
 सारतो जगतः कृत्स्नादतिरिक्तो जनार्दनः ॥ ७ ॥ भस्म कुर्याज्जगदिदं मनसैव जनार्दनः ॥ न तु कृत्स्नं जगच्छक्तं भस्म कर्तुं जनार्दनं ॥ ८ ॥ यतः सत्यं यतो धर्मो यतो
 हीरार्जवं यतः ॥ ततो भवति गोविंदो यतः कृष्णस्ततो जयः ॥ ९ ॥ पृथिवीं चांतरिक्षं च दिवं च पुरुषोत्तमः ॥ विचेष्टयति भूतात्मा क्रीडन्निव जनार्दनः ॥ १० ॥ सकृ
 त्पापांडवान्सत्रं लोकं संमोहयन्निव ॥ अधर्मनिरतान्मूढान्दग्धुमिच्छति ते सुतान् ॥ ११ ॥ कालचक्रं जगच्चक्रं युगचक्रं च केशवः ॥ आत्मयोगेन भगवान्परिव
 र्तयते निशं ॥ १२ ॥ कालस्य च हिमृत्योश्च जंगमस्थावरस्य च ॥ ईशते भगवानेकः सत्यमेतद्वीमिते ॥ १३ ॥ ईशान् पि महायोगी सर्वस्य जगतो हरिः ॥ कर्माण्या
 रभते कर्तुं कीनाश इव वर्धनः ॥ १४ ॥ तेन वंचयते लोकान्मायायोगेन केशवः ॥ ये तमेव प्रपद्यन्ते ते मुक्त्यंति मानवाः ॥ १५ ॥ इति श्रीमहाभारते उद्योगपर्वणि
 यानसंधिपर्वणिसंजयवाक्ये ऽष्टषष्ठितमोऽध्यायः ॥ ६८ ॥ ॥ ६९ ॥ धृतराष्ट्र उवाच कथं त्वं माधवं वेत्स्य सर्वलोकमहेश्वरं ॥ कथमेनं न वेदाहं तन्ममाच
 क्ष्वसंजय ॥ १ ॥ संजय उवाच शृणुराजन् तदे विद्यामम विद्या न हीयते ॥ विद्याहीनस्तपो ध्वस्तो नाभिजानाति केशवं ॥ २ ॥

तन्यसंबंधेन न हि संवत्सरादिकं केवलजडाश्रयं भवितुमर्हति सर्वस्य चिदेकप्रकाशत्वात् ॥ १२ ॥ कालः आयुः परिच्छेदकर्त्री देवता मृत्युर्देहप्राणयोर्वियोगकर्त्री ईशते ईष्टे ॥ १३ ॥ ईशान् पि ईशानोऽपि शपोऽ
 लुकूपरस्मै पदं चार्षी कीनाशः कर्षकः वर्धनः धान्यादिदृढि कृत् यद्वा कीनाशो यमः वर्धनः देहादेश्छेत्ता ॥ १४ ॥ तेन रान्मुसंति ॥ १५ ॥ इति उद्योगपर्वणैलकंठीये भारतभा० अष्टषष्ठितमोऽध्यायः ॥ ६८ ॥
 कथं केन प्रकारेण कर्मनिश्चयानसाधनानि कानि वा ज्ञानप्रतिबंधकानीति प्रश्नार्थः ॥ १ ॥ विद्या तत्त्वमस्यादिवाक्यजं ज्ञानं तेन हीनो यः स तपो ध्वस्तस्तमसा स्वस्वरूपात् निर्विषयानंदमात्रात् च्युतः ॥ २ ॥